

HOOFDSTUK EEN

TIJD VOOR AVONTUUR!

‘Yo!’ riep Julius tegen de vreemdeling. ‘Hoezo loop jij zomaar met mijn vrienden te smijten?’

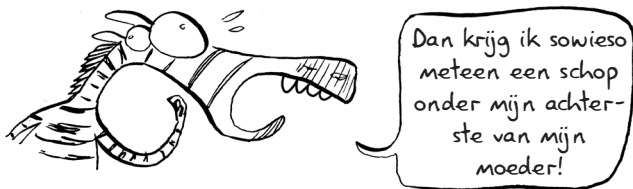

‘Dat heb ik al gezegd!’ lachte de spierbonk. ‘Ik ben HERAKLES, de zoon van ZEUS, en ik ben op zoek naar een kampioen met de naam JULIUS ZEBRA en zijn vrienden, voor een spannend avontuur.’

‘Moet je eens goed luisteren, Hakkel-Es, zoon van Zeis,’ antwoordde Julius.

‘Herakles!’ zei Herakles ontstemd.

‘Dat zeg ik,’ vervolgde Julius. ‘Ik zit niet te wachten op nog meer avontuur!’

Herakles leek even perplex te staan. Hij boog zich naar voren om Julius wat beter te bekijken. Toen verscheen er een brede grijns op zijn gezicht en hij begon diep vanuit zijn buik te lachen.

‘Jij?’ riep hij smalend, en hij bekeek Julius nog eens goed. Hij prikte met een vinger in zijn buik en keurde Julius’ magere pootjes.

Opeens voelde Herakles een schop tegen zijn schenen. Hij draaide zich om. Een krokodil stond hem nijdig aan te kijken.

‘Hé dikke pestkop, dat neem je terug!’ zei ze kokend van woede. ‘Julius is WEL een kampioen, dus je kunt maar beter je excuses aanbieden! En het kan me niks schelen wie JIJ bent!’

Herakles lachte opnieuw. ‘Ha ha ha!’ schaterde hij. ‘Jullie zijn een stelletje vreemde, dappere wezens!’ Hij monsterde het bijzondere troepje dat voor hem stond. Hij greep Felix vast en hield hem in de houdgreep.

‘En JIJ, antilope, ben JIJ een groot kampioen?’

Herakles liet de arme Felix op de grond vallen en begon grinnikend voor de dieren heen en weer te paraderen.

‘Zoals je ongetwijfeld weet,’ baste hij, ‘werd mij, vanwege mijn grootse en legendarische staat van verdienste, die de eeuwen overspant en alle gekende landen doorkruist, opgedragen om twaalf zware werken te verrichten.’

‘Maar naar nu blijkt ben ik OM DE TUIN GELEID!’ vervolgde Herakles. ‘En een van mijn werken is sindsdien ONGEDAAN gemaakt!’ De halfgod hief zijn armen verontwaardigd ten hemel. ‘Mijn vader en heerser over alle goden, Zeus, heeft me opgedragen om dit laatste werk af te maken, anders zal ik mijn plek op de Olympus niet mogen innemen.’

Hij wendde zich direct tot de dieren. ‘Ik zoek grote kampioenen om me te helpen bij deze belangrijke queeste, maar alles wat ik aantref zijn een paar miezerige diertjes die BEWEREN dat ze wereldberoemde helden zijn.’

Hij keek hun recht in de ogen en zette met een dramatisch gebaar zijn handen in zijn zij. ‘Dus jullie

geven me weinig keus. Jullie moeten BEWIJZEN dat jullie kampioenen zijn!’

Cornelius had genoeg gehoord. ‘We hoeven jou NIKS te bewijzen!’ piepte het kleine wrattenzwijn. Hij zwaaide met zijn pootje. ‘Sterker nog, hoe weten we eigenlijk dat JIJ bent wie je zegt? Nou?’

Herakles stormde naar een uitstekende rots waarop een paar gnoes zich met hun eigen zaken stonden te bemoeien. Hij bukte zich en sloeg zijn twee dikke armen om het stuk steen.

‘Als je over mij gehoord hebt,’ verklaarde Herakles, ‘dan weet je dat ik de STERKSTE PERSOON ben die OOIT geleefd heeft!’ Toen stootte hij een luide brul uit en TILDE de enorme rots de lucht in. Zijn gezicht werd dieprood en de aderen op zijn voorhoofd stonden op knappen.

Er steeg applaus op uit het groepje geïmponeerde dieren.

‘Bravo!’ riep Felix. ‘Ik ben HELEMAAL overtuigd!’

Herakles maakte een klein buiginkje en slingerde het stuk rots, met gnoes en al, in de richting van de rivier.

Julius was woedend. ‘Kun je ALSJEBLIEFT ophouden met het wegslijten van dieren?’ riep hij.

Herakles lachte en liet zijn spieren rollen. ‘Rustig maar, zebra. Heb ik niet zojuist het bewijs geleverd dat ik inderdaad een van de sterkste mannen ter wereld ben?’

Hij legde zijn stoffige hand op Julius' schouder. 'En nu moeten jullie bewijzen wie JULLIE zijn!'

'Dat HEBBEN we je al verteld!' onderbrak Cornelius hem. Hij was nog altijd niet onder de indruk. 'We hebben geen zin in nog meer avontuur, dus AAN DE KANT!'

'Ja!' viel Julius hem bij. 'Waarom zouden we trouwens naar jou moeten luisteren? Wat hebben wij daaraan?'

Herakles slaakte een diepe zucht. 'Wat hebben JULLIE eraan?!' lachte hij.

'ONSTERFELIJKHEID!?' bouwde Julius hem na. 'We hebben jouw "onsterfelijkheid" helemaal niet nodig, makker! Dus wegwezen!'

Julius draaide zich naar Cornelius. ‘Wat is dat, “onsterfelijkheid”?’ fluisterde hij.

‘Onsterfelijkheid, dat is dat je voor altijd door mag leven,’ antwoordde Cornelius. ‘Zo’n beetje als een god.’

Julius trok één wenkbrauw op. ‘Hè wat, dan ga je dus niet dood?’

‘Normaal gesproken niet,’ zei Cornelius.

Julius rende achter Herakles aan, die langzaam weg begon te lopen. ‘WACHT!’ riep hij. ‘We doen het! We zullen onze grootsheid bewijzen!’

Herakles draaide zich met een zelfvoldaan glimlachje om. ‘Perfect!’ riep hij uit. ‘Dat getuigt nu al van rijpe wijsheid!’

‘Wat doet Julius nu weer?!’ riep Lucia verbaasd uit. ‘Ik dacht dat we tegen die kleerkast gezegd hadden dat hij moest ophoepelen?’

Cornelius hield zijn hoofd tussen zijn pootjes. ‘Ja, maar Julius is van mening veranderd nu Herakles ons allemaal onsterfelijkheid beloofd heeft!’

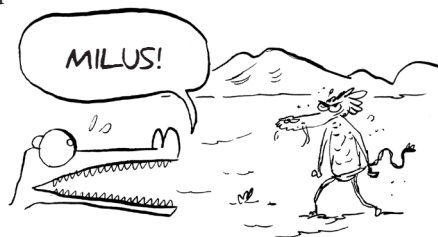
Brutus stak zijn neus in het gesprek. ‘Onsterfelijkheid?’ snoof hij. ‘Wat stelt dat voor?’

‘Zoals ik net al tegen Julius zei: dat is dat je, net als een god, het eeuwige leven hebt,’ zei Cornelius, met een poot aan zijn snuit. ‘Hé, ik dacht dat je moeder zei dat je die stinkende zeewierpruik weg moest gooien?’

Brutus aaide het wier met zijn hoef en zei: ‘Er komt niets tussen een zebra en zijn pruik! Maar wacht eens, zei je dat we GODEN kunnen worden?! Nu wordt het interessant!’

Net toen Cornelius zijn gezicht opnieuw in zijn pootjes begroef, kwam er een bekend figuur naar de groep toe lopen.

‘Je LEEFT nog!’ riep Cornelius.

‘Ja,’ gromde Milus. Hij sloeg het stof van zijn vacht.
‘Ik leef nog.’ Hij gebaarde naar Julius en Brutus.
‘Waarom staan die IDIOTEN met die gek daar te praten?’

‘We worden allemaal GODEN!’ gilte Felix. ‘Dat heeft die kleerkast ons daarnet beloofd!’

Milus liet zich achterover in het zand vallen.

